

PSFU 2018

Andrea Bajnóczyová,

x x x

som nezábudka

čo nezabúda na vôňu tvojho tepla

zobúdzam sa s vedomím

že tvoje oči nezmenili farbu

oprášim si z mihalníc rannú rosu

hviezdy už predsa dávno sklopili svoje

krídla

posledným dúškom harmančekového čaju

rozuzlím všetky minúty

aby som si mohla vy(s)kladať nekonečnosť

práve z týchto chvíľ

zima

pikantný mráz kráča po ulici

sneh chrumká pod nohami

ty sa len dívaš

na živý obraz

za oknom

nedokážeš sa vymotať

z bludiska poskladaného z perín

opantá ťa vôňa škoricového čaju

ale predsa len

túžiš sa dotknúť nasneženej zimy

vločka ťa pobožká na líce

aby si mohol dýchať

zaľúbenosťou

x x x

ženy

komplikované puzzle

nedáme sa poskladať

sme si podobné

a predsa iné

ako tie krivé zrkadlá

pamätáš

neskloňuj ma podľa v(ý)zoru

podstatných (pre)mien

aj keď kráčam ako vietor

po ružiach

počkaj na mňa

tam na konci kraja

ktorý chutí po mede